

Druhý africký zpravodaj od bratra Potravy ;-)

21.května 2019

Moji drazí,

snad jste ještě stále zvědaví, jak se mi vede. (Pokud už vaše zvědavost opadla, tak je to moje vina, protože jsem se už tak dlouho neozval...)

Zdravím vás už zase z Afriky ☺ Zase z té Jižní... Stává se to už jaksi tradicí, že tu opět čekám. Ale tentokrát je moje situace docela jiná. Čtěte dál.

Čtyři měsíce, od Vánoc do Velikonoc, jsem strávil na poutním místě Tábor-Klokoty v komunitě mých spolubratrů. Díky jejich velkorysosti a jejich nemocem, cestám, lázním atp. jsem měl dostatek pastoračního i jiného vyžití přímo ve farnosti

Klokoty a v okolních farnostech, které spravují. Ale nebylo to zdaleka jen o práci. Zažil jsem mnoho krásných setkání, měl jsem příležitost jít několikrát na běžky, na sjezdovky, na snowboard a dokonce i na sněžnice, strávil jsem čas s rodinou i s pár dobrými přáteli. Podařilo se mi navštívit hrob jihoafrického misionáře otce Zdeňka v Kroměříži (o otci Zdeňkovi jsem psal v minulém zpravodaji; pokud jste ho ještě nečetli, najdete ho pod odkazem na konci zpravodaje). Dával jsem své první duchovní obnovy, také jsem se po jistém přemáhání odhodlal

k interview před kamerou o mých zkušenostech z Afriky, o oblátech a o mém povolání (odkaz na video je dole), třikrát jsem odjížděl z Plzně obohacen ze setkání s bezdomovci. Zkrátka, byla to velmi intenzivní doba čekání. Poprvé v životě jsem jaksi dlouhodoběji působil v podmínkách české církve, mrznul v poloprázdných kostelích a ve zpovědnících (ty ovšem nebyly až tak poloprázdné, což mě těšilo). Vůbec, poprvé po deseti letech jsem byl takhle dlouho ve vlasti, a tak jsem byl ponořen do jejích radostí i starostí, sdílel jsem např. bolesti ohledně zneužívání v církvi, jindy jsem se zase divil, že se tak moc musí řešit tak malicherné české problémy... Sám jsem musel řešit hlavně zařízení nových dokumentů k pracovním vízům do Jihoafrické republiky a do Zimbabwe. Nezůstalo to bez různých překážek a komplikací, ale díky Bohu se mi vše nakonec podařilo včas sehnat.

Jak na tom tedy momentálně jsem? Mám tříleté pracovní vízum do JAR, takže „přinejhorším“ můžu zůstat zde. Dál však počítám s tím, že se brzy dostanu do Zimbabwe. Na zimbabwské pracovní vízum a na povolení vcestovat do země stále ještě čekám, ale je to (snad) na dobré cestě, tedy je to alespoň v Harare na imigračním úřadě. To vyřízení prý normálně trvá i měsíc. Takže snad to bude brzy hotovo a já budu moci dorazit do cíle.

Určitě vás také zajímá, jestli už vím, co tam budu konkrétně dělat. To zatím bohužel nevím, dozvím se to až na konci července. Budu tedy muset dál čekat, ale už to bude „doma mezi svýma“. Až bude jasné, ve které části Zimbabwe budu nasazen, začnu se učit příslušný jazyk.

A co že dělám teď při svém čekání v JAR? Vypomáhám ve farnosti Nejsv. Svátosti v Johannesburgu. Tahle farnost je opravdu mimořádná svou velikostí. Je tu šest (!) nedělních mší; jedna z nich je v sobotu večer a jedna je v portugalské (tu obstarává jiný kněz). Farář, který je tu normálně jediný kněz, tak má na starosti pět nedělních mší (veliký kostel je pokaždé plný) a dvě mše každý všední den. Velká část farnosti jsou běloši původem z Madeiry (odtud ta portugalská). Farářem je tu Andrew Knott OMI, etnický Ind a (náhodou?) taky „Vecchio Romano“, tedy oblát, který jako já prošel formací v Mezinárodním scholastikátu v Římě (stejně jako o. Ndodana, farář ve farnosti Durbanu, kde jsem trávil svůj první čas v Jižní Africe). Ve farnosti je spousta mladých a dětí a samozřejmě také hodně aktivních laiků.

Nedaleko kostela (ovšem v Africkém měřítku) leží St. Benedict's, chlapecká škola založená oblátou před 60 lety. Kaplanem je tam o. Thabo Mothiba OMI, který mi dává možnost účastnit se některých jeho aktivit na škole (bohoslužby, zpovídání, setkávání se s žáky). St. Benedict's je největší katolickou školou v JAR, vzdělává na 1400 kluků od "nulté" třídy až do maturity. Řadí se mezi nejlepší a nejmodernější školy v zemi. Zrodilo se tu mnoho oblátských povolání. Škola poskytuje i ubytování na koleji pro asi 50 kluků, které má o. Thabo speciálně na starost. Je to soukromá škola, a tím pádem poměrně drahá, takže není úplně pro chudé a člověk si může položit otázku, jestli to vlastně patří k našemu charizmatu misie u těch nejchudších a nejopuštěnějších... Sám jsem si na tuhle otázku musel najít odpověď. Zaprvé, děti a mládež - bez ohledu na jejich chudý nebo bohatý původ - jsou kategorií, která dnes už jasně patří do té naší cílové skupiny nejopuštěnějších lidí. Dále je nutno podotknout, že škola finančně podporuje

několik žáků v každém ročníku, kteří by si studium a ubytování na této prestižní škole jinak nemohli dovolit. A nakonec je to vlastně i investice do pomoci chudým, utlačovaným a opuštěným, protože škola vychovává mladé lidi s velikým důrazem na budoucí nasazení se pro společnost.

Takový je tedy můj návrat do Afriky. Už to není to velké neznámé jako vloni. Je to jako vracet se na známé místo a mezi už trochu známé lidi. Už mě nepřekvapují exotické zvuky ptáků. Už dávno vím, že „robot“ není v první řadě robot, ale prostě semafor, a že je potřeba se vždycky při pozdravu zeptat „How are you?“. A že je potřeba africky ztrácet čas zdánlivě neúčinným tlacháním a nikam moc nespěchat. Setkání je důležitější než program. Samozřejmě dál bojuji s angličtinou. Už mi není dvacet a je to poznat. Ale bojuji. V Zimbabwe to bude všechno ještě na vyšším levelu...

Omlouvám se, že jsem nakonec neuskutečnil plán napsat během zimy ještě druhý zpravodaj z mého prvního pobytu v Jižní Africe. Ale alespoň jsem teď zkompletoval onlinefotoalbum a přidal popisky k fotkám, takže se z nich můžete všechno důležité dozvědět: např. co je to Ngome, co jsem dělal v Bloemfontain a kdo to byl Frans Claerhout. A už jsem přidal i nové fotky a video s popisky z mého aktuálního pobytu v JAR ☺

Na závěr bych chtěl ze srdce poděkovat a požehnat vám všem, kteří mě, nás oblaty i naše misie jakkoliv podporujete. Za tu krátkou dobu mého pobytu v Česku mi bylo zase svěřeno tolik peněz na podporu misie v Zimbabwe, že už bychom měli začít plánovat stavbu druhého nového kostela... Ne, to zas přeháním ☺ Teprve až budu v Zimbabwe nějakou dobu a uvidím, co ta misie nejvíc potřebuje, po řádné konzultaci a plánování projektu požádám o poslání peněz. Do té doby jsou uloženy u oblátského Mariánského misijního díla, resp. v naší Misijní prokuře. Je ovšem možné dále přispívat (viz odkaz níže).

Snad ještě důležitější než podpora finanční je ta modlitební. I za ní velký dík!

Z jižní polokoule vám žehná váš

Karel Mec OMI

Alias „bratr Potrava“ (alespoň teoreticky ano)

Aktualizované online-fotoalbum: <https://photos.app.goo.gl/2NLprwLF9PJrW6C9>

Fotky a videa přírody (pro nadšence): <https://photos.app.goo.gl/v1tPfdCLVqj9zA4A>

První zpravodaj z Afriky: https://drive.google.com/file/d/1iG_ylAoizf0GMTHHfP2Ogdx-H_yLMDY/view?usp=sharing

Mariánské misijní dílo: <https://oblati.cz/mmd.html>

Video s rozhovorem pro Missio interview: <https://youtu.be/4pRC-LyF5eg>